

Смокъ*) и Жаба.

Два разказа отъ М. Н. Богдановъ проф. по зоология.

Прѣвелъ отъ IV руско издание: Н. Куцаровъ.

I. Смокъ.

Смокътъ рѣдко живѣе въ нашитѣ жилища, а ние го виждаме още по-рѣдко за това, защото той не е глупавъ; той знае, че като се срѣщне съ човѣка, застрашава го смъртъ. Изходите цѣла България отъ край до край и вие навѣрно на всѣкъдѣ ще чуετε, че смокътъ е страшно отровенъ, че неговото ухапване е по-опасно отъ това на пепелянката. На много мѣста народа е дълбоко убеденъ, че ако смокътъ ухапе нѣкого, то има само едно спасение—да се хвърли ухапаниятъ по-скоро въ водата. Но тамъ е работата, че смокътъ слѣдъ като ухапе човѣка, сжщо се хвърлялъ въ водата; ето защо, трѣбва да бързашъ да паднешъ въ водата по-рано отъ него, иначе нѣма спасение.

Всичко това е чиста басня. Смокътъ не само, че не е отровенъ, но даже не може да ухапе. Неговитѣ зѣби сж толкова малки, щото той не е въ състояние да одраска съ тѣхъ кожата на човѣка. Напраздно го бѣдятъ него, зсради лошата му род-

*) Въ I бр. на дѣтското в. „Слънчице“ редакцията прѣдаде една „случка“ за човѣкъ и смокъ, тъй както я разказва самиятъ „очивидецъ“. Разбира се, че „очивидецътъ“ разправяше и нѣкой суевѣрни нѣща, които редакцията своеврѣмене поясни...

За да задоволимъ дѣтския пробуденъ интересъ, ние даваме настоящия разказъ за смока, написанъ отъ руския ученъ — професора М. Н. Богданова.

Отъ редакцията.